

skulke sig fra sin Forpligtelse til at lide. Det var netop en af de Paastande, han havde udviklet i den Tidsskrift-Afhandling, som han nylig offentliggjorde, at naar Verden var saa fuld af samvittighedsløse Personer, havde Lægerne deres Del af Skylden. Ved bestandig at være tilrede med alle Slags beroligende Midler berøvede de Menneskene den Lejlighed til højst fornøden Eftertanke og nøgtern Selverkendelse, som det naturlige Sygeleje gav dem.

»Jeg vil anbefale Dem at tage en Kop varm Hyldete med lidt Honning i. Morfin kan jeg derimod ikke give Dem. I det mindste ikke foreløbigt. Iøvrigt vil jeg tilraade Dem for Fremtiden at indføre et Fastedøgn en Gang om Ugen. Naar vi glemmer, at ogsaa vore Fordøjelsesorganer trænger til at holde Hviledag, nægter de tilsidst at arbejde.«

Hr. Søholm, der hidtil udelukkende havde været optaget af sig selv og knap lagt Mærke til, hvordan Doktoren saae ud, rejste sig ved disse Ord langsomt overende i Sengen. Støttet paa Armene gloede han paa den fremmede Mand som paa et Spøgelse, der pludselig var steget op af Gulvet.

»Hvad er det, De siger? . . . Hvem er De? Hvor kommer De her? Er De Læge?«

»Jeg formoder, at De selv har sendt Bud efter mig.«